ΤΡΥΦΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ RENE CHIL

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ο Παῦλος Ἀρλὲ πηγαινοερχόταν μὲ ἀκανόνιστα βήματα μέσα στὸ μεγάλο σαλόνι του καὶ ἀναρωτιόταν μὲ ἀνησυχία γιὰ ποιὸ λόγο τοῦ εἶχε τηλεγραφήσει ὁ στρατηγὸς σήμερα τὸ πρωῒ καὶ τὸν καλοῦσε ἔτσι ξαφνικά.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ νόμισε πὼς βρῆκε τὴν αἰτία καὶ φώναξε :

— Μήπως ἡ κατάστασι τῆς Ρενὲ χειροτέρεψε ;

Σταμάτησε τότε στὴ μέση τοῦ δωματίου καὶ περιέφερε γύρω τὰ βλέμματά του μὲ ἀγωνία, σὰν νὰ ζητοῦσε ἀπὸ κάτου βοήθεια.

Συλλογιζόταν τὴν ἄτυχη νέα μὲ τὰ δεκαοχτὼ χρόνια της, ποὺ τοῦ ἦταν γλυκειὰ καὶ στοργικὴ σὰν ἀδελφὴ καὶ ποὺ ἦταν καταδικασμένη σὲ θάνατο ἀπὸ τὴν ὕπουλη ἀρρώστεια της, τὴν ἀγιάτρευτη.

Ἀκόμα συλλογιζόταν μὲ τὴν ἴδια θλῖψι τὸ στρατηγό, ποὺ ὁ πόνος τῆς μοναχοκόρης του εἶχε χαράξει τὴν εἰκόνα τῆς ἀπελπισίας στὸ ρυτιδωμένο μέτωπό του. Ὁ φόβος μήπως πάθει κι' ἡ Ρενὲ ἀτ' τὴν ἀρρώστεια ποὺ ἔστειλε στὸν τάφο τὴ μητέρα της, τοῦ ἐγέμιζε μὲ τρόμο τὴν ψυχὴ καὶ τοῦ ἀφαιροῦσε κάθε θάρρος γιὰ τὴ ζωή. Μὲ πόση προθυμία δὲν θάδινε τὴν ὕπαρξί του, προκειμένου νὰ σώσῃ τὴν ἀγαπημένη του θυγατέρα !...

Ὁ Παῦλος εἶχε μείνει ἀπὸ μικρὸς ὀρφανὸς καὶ θεωροῦσε τὸ στρατηγό, ὄχι μόνο σὰν κηδεμόνα, ἀλλὰ σὰν πατέρα. Τώρα εἶχε πάρει τὸ δίπλωμα τοῦ μηχανικοῦ καὶ λογαριαζόταν σὰν ἕνας ἀπ' τοὺς καλυτέρους τοῦ ἐπαγγέλματός του.

Ὡστόσο ἐξακολουθοῦσε πάντα νὰ τρέφῃ τὴν ἴδια εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸ στρατηγό. στὸν ὁποῖο ὤφειλε τόσα καὶ τόσα. Τὸν εἶχε δεῖ πολλὲς φορὲς νὰ καταλαμβάνεται ἀπὸ φόβο ἀτερίγραπτο γιὰ τὴν ὑγεία τῆς Ρενὲ καὶ καταλάβαινε πολὺ καλὰ τὸν πατρικό του πόνο. Κι' ὅταν ἡ ἀρρώστεια ἐκδηλώθηκε πειὰ κι' ὁ γηραιὸς στρατηγὸς ἔννοιωσε τὴν καρδιά του νὰ συντρίβεται κάτω ἀτ' τὸ βάρος τῆς συμφορᾶς, ὁ Παῦλος ἀτόμεινε μόνο στήριγμά του, μόνη ἐλπίδα του, μόνη παρηγοριά του....

* * *

Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας, ὁ στρατηγὸς μπῆκε στὸ ξενοδοχεῖο ποὺχε καταλύσει ὁ Παῦλος, μὲ τὰ μάτια δακρυσμένα καὶ τὸ πρόσωπο καταβεβλημένο.

— Παῦλε, ἀγαπητό μου παιδί ! τοῦ εἶπε, πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά του. Σ' ἀγαπῶ πολὺ ποὺ ἄφησες τὶς ὑποθέσεις σου κι' ἦρθες ἀμέσως. Ἄ, ἡ στενοχώριες μου δὲν ἔχουν τέλος... Καινούργιο κακὸ μὲ βρῆκε... Ἡ καλή μου Ρενέ, ἡ μοναχοκόρη μου, ποὺ εἶνε ἑτοιμοθάνατη, δὲν πρέπει νὰ πεθάνῃ μὲ τὸ παράπονο στὰ χείλη...

— Τί συμβαίνει, στρατηγέ μου ; ρώτησε ὁ νέος. Ἐξηγηθῆτε μου καί, ἂν μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος, εἶμαι πρόθυμος νὰ κάμω ὅ,τι μοῦ ζητήσετε....

Ὁ στρατηγὸς ἄνοιξε τότε τὸ σημειωματάριό του κι' ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ μερικὰ φύλλα χαρτιοῦ, δεμένα μὲ μιὰ γαλάζια κορδέλλα.

— Πάρε, διάβασέ τα, τοῦ εἶπε. Εἶνε τὸ ἡμερολόγιο τῆς Ρενέ...

Ὁ Παῦλος ἄρχισε νὰ διαβάζῃ κάτωχρος, ἐνῶ τὰ χέρια του τρέμανε καὶ τὰ μάτια του θόλωναν ἀτ' τὰ δάκρυα.

10 ΜΑΪΟΥ.— Μικρό μου ἡμερολόγιο, ποὺ γνωρίζεις ὅλα μου τὰ μυστικὰ ὅπως ἡ πεταλοῦδες ὅλες τὶς καρδιὲς τῶν ρόδων, ἀφτόσο ἀγνοεῖς τὸ μεγαλείτερό μου μυστικό. Ἄκουσέ το λοιπὸν ποὺ θὰ στὸ πῶ κρυφὰ καὶ μὴν τὸ φανερώσῃς σὲ κανέναν... Θέλω πολὺ νὰ γίνω καλά, γιὰ χάρι τοῦ πατέρα μου ποὺ μ' ἀγαπᾶ τόσο πολὺ καὶ γιὰ χάρι ἐκείνου ποὺ ὁ πατέρας μου ἀγαπᾶ ὅοο κι' ἐμένα...

»Κανένας ἄλλος δὲν ἔχει ψυχὴ τόσο ποιητικὴ σὰν τὴ δικη του. Μοιάζει μὲ γυναῖκα στὸ αἴσθημα καὶ εἶνε δυνατὸς σὰν ἥρωας. Ἀλλοίμονο ὅμως ! Τώρα βρίσκεται μακρυά μας... Δὲν εἶνε κοντά μου γιὰ νὰ βλέπω τὰ γλυκά του μάτια καὶ ν' ἀκούω τὴν ὡραία του φωνή... Ἐδῶ πέρα εἶνε γιὰ μένα τόπος ἐξορίας, ἀφοῦ λείπει ὁ Παῦλος...

»Ὦ καλό μου ἡμερολόγιο, ξέχασα καὶ σοῦ φανέρωσα τ' ὄνομά μου, μὰ νὰ μὴν τὸ πῆς πουθενά...

»Θὰ μ' ἀγαπᾶ, δὲν εἰν' ἔτσι ; Ὤ, Παναγιά μου ! Μὰ ἂν δὲν μ' ἀγαπᾶ, ἂν δὲν μ' ἀγαπήσῃ ;... Τί σκληρὸ ποὺ θάταν, ἀλήθεια, νὰ πέθαινα χωρὶς νὰ γνωρίσω τὴ γλύκα τῆς ἀγάπης !

»Ἀγάπη, θεῖο ὄνομα, ἀφάνταστη εὐτυχία, παράδεισε τῆς γῆς ! Πότε θὰ σὲ γνωρίσω κι' ἐγώ, γιὰ νὰ σοῦ πῶ τότε ὅτι ἐξεπλήρωσα τὸν προορισμό μου στὸν κόσμο καὶ νὰ κατεβῶ στὸν τάφο εὐτυχισμένη ;...»

Ὁ Παῦλος ἐσταμάτησε τὴν ἀνάγνωσι καὶ στάθηκε βαθειὰ συγκινημένος.

— Ἔτσι εἶνε, τοῦ εἶπε πνιγμένα ὁ στρατηγός. Καὶ μάθε ἀκόμα ὅτι σὲ λίγο καιρό, σὲ λίγους μῆνες, σὲ λίγες βδομάδες, ὅταν ἔρθῃ τὸ φθινόπωρο, ἡ Ρενέ μου θὰ πεθάνῃ ! Τί λὲς λοιπὸν κι' ἐσύ ; Θὰ δεχτῆς νὰ κάνῃς μιὰ ἀναγκαία θυσία γιὰ χάρι τῆς ἄτυχης Ρενέ, ποὺ εἶνε σχεδὸν ἀδελφή σου ; Θὰ τῆς πῆς βέβαια ψέμματα, ἀλλὰ ἕνα ψέμμα ποὺ θὰ τὴν κάνῃ νὰ πεθάνῃ εὐτυχισμένη παύει νἆναι ψέμμα... Στὸ λίγο διάστημα ποὺ τῆς μένει ἀκόμα νὰ ζήσῃ, ἂς ξεγελιέται μὲ μιὰ γλυκειὰ αὐταπάτη κι' ἂς νομίζει πὼς εἶνε ἡ ἀγαπημένη σου μνηστή ! Δέχεσαι ;...

— Μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά. Καὶ σ' εὐχαριστῶ, πατέρα, ποὺ διάλεξες ἐμένα γιὰ νὰ εἰπῶ αὐτὸ τὸ ἅγιο ψέμμα, ποὺ θὰ δώσῃ τὴν εὐτυχία σὲ μιὰ δυστυχισμένη !... ἀπάντησε μὲ βαθειὰ συγκίνησι ὁ Παῦλος.

* * *

Τὸ δωμάτιο ποὺ εἶχαν διαλέξει γιὰ τὴ Ρόζα κι' ὅπου περνοῦσε τὶς ἀπογευματινὲς ὧρες της, ἦταν γεμάτο ἀπὸ λουλούδια, τὰ ὁποῖα τὴς τἄφερνε ὁ Παῦλος, ποὺ πήγαινε τώρα ταχτικὰ καὶ καθόταν μαζύ της. Συχνὰ ἔβγαιναν περίπατο μὲ τὴ βάρκα...

Ἐκείνη, ἀκουμπισμένη στὰ μαλακὰ προσκέφαλά της, χαμογελοῦσε ἀφῃρημένα καὶ μπροστὰ σὲ κεῖνον τὰ μάγουλά της γινόνταν ἀκόμα πιὸ κόκκινα, παρὰ ὅταν εἶχε πυρετό.

Μαγεμμένη ἀπὸ τὴ γλυκειά του φωνή, τὸν ἐκύτταζε μὲ τὸ ἀγνὸ ἐκεῖνο μεθῦσι τῆς πρώτης ἀγάπης, χωρὶς νὰ ἀμφιβάλλῃ καθόλου πὼς κι' ἐκεῖνος ἀνταποκρινόταν στὸν ἔρωτά της. Ὅσο βρισκόταν ὁ Παῦλος κοντά της, δὲν φοβόταν καθόλου τὸ θάνατο, ὑπόμενε καρτερικὰ τοὺς ἀποτόμους παροξυσμοὺς τῆς ἀρρώστειας της καὶ μιλοῦσε χαρούμενα γιὰ τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ τῆς ἐπέτρεπαν νὰ βγῇ μαζύ του περίπατο....

Συχνὰ ἔβγαιναν περίπατο μὲ τὴ βάρκα.

Γιὰ τὸν πατέρα της ποὺ καμωνόταν πὼς δὲν καταλάβαινε τίποτε, αἰσθανόταν μιὰ στοργὴ ξεχωριστὴ καὶ τὸν ἐκύτταζε γεμάτη ἀπὸ ἐλπίδες κι' εὐτυχία.

Ὡστόσο μ' ὅλα τὰ ἐπιστημονικὰ μέσα καὶ μὲ ὅλες τὶς ἰατρικὲς προσπάθειες, ἡ ἀρρώστεια προχωροῦσε. Ὁ πυρετὸς ἔλυωνε σιγὰ—σιγὰ τὴν ἄτυχη νέα καὶ τὸ στῆθος της γινόταν κάθε μέρα πιὸ ἀδύνατο...

Ἀπὸ τὴν καθημερινὴ συντροφιὰ μὲ τὸ ἀγνὸ καὶ λεπτοκαμωμένο ἐκεῖνο πλάσμα, ἕνα παράδοξο συναίσθημα ἄρχισε νὰ γεννιέται μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ νέου. Στὴν ἀρχὴ τὸν κρατοῦσε κοντά της μιὰ τρυφερὴ συμπόνια. Τώρα ὅμως εἶχε παρατηρήσει στὸν ἑαυτό του μιὰ μεταβολή....

Τὸ πρόσωπό της τὸ ἔβρισκε περισσότερο συμπαθητικὸ ἀπὸ πρίν καὶ τὰ ὠχρὰ κι' ἀδύνατα χέρια της ποὺ τ' ἄφινε μέσα στὰ δικά του δὲν τοῦ φαινόνταν τόσο πολὺ ἀναμικὰ κι' ἀσθενικά. Ἀγάπησε λοιπὸν τὴ Ρενὲ μ' ἕνα πάθος ἀνάμικτο μὲ οἶκτο καὶ ἀφοσιώθηκε ὁλοκληρωτικὰ στὴ λατρεία της...

* * *

Μὲ τὶς πρῶτες μέρες τοῦ φθινοπώρου ὁ καιρὸς ἄρχισε νὰ γίνεται πιὸ ψυχρὸς κι' ἡ φύσι πιὸ μελαγχολική. Ὁ στρατηγὸς ὅμως κι' ὁ Παῦλος δὲν εἶχαν χάσει ἀκόμα τὶς ἐλπίδες των. Πίστευαν πὼς ἡ κατάστασι τῆς Ρενὲ δὲν ἦταν τόσο σοβαρὴ καὶ περίμεναν νὰ καλυτερέψῃ.

Στὴ μεταξὺ ὁ πυρετὸς ἀνέβαινε κι' ὁ βῆχας ἐδυνάμωνε. Ἀλλὰ ἡ

ΑΠΟ ΕΝΑ ΠΑΛΑΙΟ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΕΡΙΗΓΗΤΩΝ

Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Δήμου Στεφανόπολι ἐρωτευμένος μὲ μιὰ ὡραία κόρη τῶν Κυθήρων. Οἱ ναῦτες τραγουδοῦν δημοτικὰ δίστιχα τοῦ 1798. Τὰ δάκρυα τοῦ Καπεταν Κωνσταντῆ. «Σὲ Μπαρμπαριὰ καὶ Τούνεζι». Ἕνα ἐπεισόδιο τοῦ πολέμου τῶν πειρατῶν μὲ τὴ Βενετία. Τί διηγεῖται ἕνας Κεφαλλωνίτης καπετάνιος. Περίεργα γεγονότα τῆς ἐποχῆς. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στὸ προηγούμενο φύλλο εἴδαμε πὼς ὁ Δῆμος Στεφανόπολις, ὁ ἀνεψιός του Νικόλαος καὶ οἱ σύντροφοί τους, οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἀποστολὴ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος στὴν τουρκοκρατουμένη Ἑλλάδα, ἀπεχωρέτησαν τὸ Μπέη τῆς Μάνης καὶ ἐπεβιβάσθησαν στὸ μικρὸ πλοῖο τους γιὰ νὰ γυρίσουν στὴν Ἑπτάνησο. Συνεχίζοιμε σήμερα τὶς περίεργες αὐτὲς περιπέτειες τῶν Ἑλλήνων περιηγητῶν.

Κατὰ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, οἱ ταξειδιῶτες ἔφτασαν στὸν Κάβο Ματαπᾶ. (Ταίναρο), ὅταν ἔξαφνα ἄνεμος δυτικὸς τοὺς ἔσπρωξε πρὸς τὰ πίσω καὶ τοὺς ἔρριξε στὴ βραχώδη παραλία τῶν Κυθήρων, τέσσερες λεῦγες μακριὰ ἀπὸ τὸ χωριὸ Ποταμός. Ὁ νεαρὸς Νικόλαος Στεφανόπολις ἐφλέγετο ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ ξαναγυρίση στὸ χωριὸ ἐκεῖνο, ὅπου—κατὰ τὸ πρὸ μηνῶν πέρασμά του—εἶχε χάσει.. τὴν καρδιά του. Τοῦ τὴν εἶχε κλέψει μιὰ ὡραία Τσιριγώτισσα κόρη. καὶ ὁ θερμὸς Ἑλληνοκορσικανὸς μὲ συγκίνησι ξαναβρισκόταν κοντὰ στὸ χωριὸ τῆς ἀγαπημένης του. Ἀλλ' ὁ θεῖος του Δῆμος, ὡς ἀρχηγὸς τῆς ἀποστολῆς, εἶχε ἀπαγορεύσει σὲ ὅλους ν' ἀπομακρυνθοῦν πολύ, γιατί ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη, ἤταν δυνατὸν ν' ἄλλαζε ὁ ἄνεμος, καὶ ἐπομένως νὰ φύγουν ἀμέσως.

Κατόπιν αὐτοῦ ὁ νεαρὸς ἐρωτευμένος ἀπελπίσθηκε καὶ κατέφυγε σὲ μιὰ σπηλιὰ γιὰ νὰ κρύψη τὸν πόνο τῆς καρδιᾶς του καὶ νὰ σβύση τὴ φλόγα τοῦ ἔρωτός του, ὁ ὁποῖος πόλυ τώρα εἶχε φουντώσει καὶ τὸν ἔκαιγε. Ἐπίσης ἀνέβαινε στὶς βοινοκορφές, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἰδῆ ἀπὸ κεῖ τὸ σπίτι τῆς ἀγαπημένης του. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, κυττάζοντας τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο, κατώρθωσε νὰ συγκρατήση τὸν ἑαυτό του· ἀλλὰ τὴ νύχτα δὲν μπόρεσε νὰ κλείση μάτι. Ἡ νύχτα γιὰ τοὺς ἄτυχους ἐρωτευνιένους ἀποτελεῖ τὸ μεγαλείτερο μαρτύριο...

* * *

Ἡ ἑπομένη μέρα ὑπῆρξε λιγότερο θλιβερὴ γιὰ τὸ νεαρὸ Στεφανόπολι. Ἐκεῖ, κοντὰ στὸ λιμάνι, εἶχε ἀνακαλύψει ἕνα ἐμπορικὸ πλοῖο, τοῦ ὁποίου οἱ ναῦτες μὲ τὰ τραγούδια τους καὶ μὲ τ' ἀστεῖα τους, ἐσκόρπιζαν τὴν ἐπιθυμία. Ὁ καπετάνιος τοῦ καραβιοῦ αὐτοῦ δὲν ἤταν ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους ἀνθρώπους. Σὲ ὅλα του τὰ χαρακτηριστικὰ ζωγραφιζότανε ἡ ἀγαθότης, ἡ φιλανθρωπία. Ἤταν τύπος καλόκαρδου θαλασσινοῦ. Μόλις ὁ νεαρὸς περιηγητὴς τὸν εἶδε, ἔννοιωσε τὴν ἀνάγκη νὰ πάη κοντὰ μαζύ του. Τὸν ἐπλησίασε λοιπὸν κ' ἔκαναν συντροφιά. Φύγανε μαζύ... Καὶ σὲ κάμποσο, οἱ δυὸ πλοίαρχοι, οἱ ναῦτες των δύο καραβιῶν καὶ οἱ Ἕλληνες περιηγηταὶ ἀπετέλεσαν μιὰ μεγάλη παρέα, γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι.

Τὸ βράδυ, μετὰ τὸ δεῖπνο, ὁ Νικόλαος Στεφανόπολις εἶπε στὸν πλοίαρχο τοῦ ξένου καραβιοῦ :

— Καπετὰν Κωνσταντῆ, ὅλο τὸ πρωῒ οἱ ναῦτες σου τραγουδοῦσαν κάτι τραγούδια ποὺ ἡ γλύκα τους μοῦ μπῆκε στὴν καρδιά! Ἐπειδὴ ὅμως ἤμουν σὲ κάποια ἀπόστασι, δὲν κατώρθωσα νὰ ξεχωρίσω καὶ τὰ λόγια ποὺ θὰ εἶνε βέβαια ἀνάλογα μὲ τὴ μελωδία τοῦ τραγουδιοῦ. Κάμε μου λοιπὸν τὴ χάρι νὰ πῆς στοὺς ναῦτες ἐκείνους, ποὺ ἡ φύσις τοὺς ἐπροίκισε μὲ τόσο ὡραία φωνή, νὰ ξαναποῦν τὰ τραγούδια τους.

Ὁ καπετὰν Κωνσταντῆς ἐπροθυμοποιήθη νὰ τὸν εὐχαριστήση. Καὶ ἀμέσως, τρεῖς ναῦτες ἐτραγούδησαν ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον, τὶς ἀκόλουθες στροφές :

Κόρη στὸ παραθύρι σου — *Δὲν ἤσουν σὺ ποὺ μοῦλεγες*
Γαρουφαλιὰ δὲν πρέπει, — *Τί ἂν δὲν μὲ ἰδῆς πεθαίνεις ;*
Τί ἐσὺ εἶσαι τὸ γαρούφαλο — *Τώρα μὲ βλέπεις κ' ἀπερνῶ*
Κι' ὁποῦ ἔχει μάτια ἂς βλέπει ! — *Καὶ δὲν μοῦ συντυχαίνεις.*

Ἡ ναυμαχία στάθηκε ἄτυχη γιὰ τοὺς Ἐνετούς...

Στὴ Μπαρμπαριὰ καὶ Τούνεζι
Τρίπολι κ' Ἀλιτζέρι
Κεῖ βρίσκεται τ' ἀδέρφι μου
Χειμῶνα - καλοκαῖρι !

Στὸ ἄκουσμα τῆς τελευταίας αὐτῆς στροφῆς, ὁ καπετὰν Κωνσταντῆς ἔβγαλε βαθὺ ἀναστεναγμὸ καὶ ἐγύρισε τὸ κεφάλι του στὴν ἄλλη μεριά, σὰν νάθελε νὰ κρύψη τὰ δάκρυά του. Τὸ τραγούδια ἔπαψαν. Δὲν μιλοῦσε πειὰ κανείς. Ἡ δυὸ παρέες χωρίστηκαν, ἄλλ' ὁ νεαρὸς Στεφανόπολις συνώδευψε τὸν καπετὰν Κωνσταντῆ στὸ καράβι του. Ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ, τοῦ εἶπε :

— Καπετάνιε, εἶδα δάκρυα νὰ τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια σου. Μήπως ἔχεις κανέναν ἀδελφὸ σκλάβο στὴ Μπαρμπαριά ;

— Ὄχι, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Πῆς σὲ μένα τὸν πόνο σου... Πίστεψε ὅτι ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς ἐκίνησες τὸ σεβασμό μου, καὶ ξεμυστηρέψου τὴν αἰτία τῆς θλίψης σου. Αὐτὸ θ' ἀλαφρύνη τὴν ψυχή σου.

Ὁ καπετὰν Κωνσταντῆς ἀναστέναξε καὶ πόλι, καὶ ἄρχισε μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα διήγησι.

— «Ναί, εἶπε, ἔχεις δίκηο, παλληκάρι μου. Νοιώθει κανεὶς ξαλάφρωμα, ὅταν εἶνε στὴν παραλία, νὰ διηγῆται τὰ βάσανα ποὺ ἐτράβηξε στὸ πέλαγος... Εἴκοσι δυὸ ὁλάκερα χρόνια ὑπέφερα τέτοια φοβερὰ μαρτύρια ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, τοῦ ὅταν τὰ συλλογίζομαι τὸ αἷμα μου βράζει ἀπὸ τὴ λύσσα τῆς ἐκδίκησης. Ἂν καὶ θἄθελα νὰ τὰ ξεχάσω τὰ βάσανά μου αὐτά, ὅμως θὰ σοῦ τὰ διηγηθῶ, γιὰ νὰ εὐχαριστήσω τὴν περιέργειά σου. Εἶσαι νέος ἀκόμη καὶ μπορεῖ νὰ σοῦ φανοῦν χρήσιμα μαθήματα γιὰ τὴ ζωή. Ἤμουν μόλις 18 χρονῶν ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὸ νησί μου, τὴν Κεφαλλονιά. Μπαρκαρίστηκα σ' ἕνα Βενετσάνικο, γιὰ νὰ πάω κ' ἐγὼ νὰ πολεμήσω τοὺς Τουνεζίνους καὶ τοὺς Ἀλγερίνους, ποὺ εἶχαν τότε πόλεμο μὲ τὴ Βενετιά. Ὕστερ' ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν ταξεῖδι, ἐφθάσαμε στὴ Μάλτα... Ἐκεῖ βρήκαμε δυὸ ἀκόμη γαλέρες βενετσάνικες κ' ἕνα ἄλλο μικρότερο πολεμικὸ σκάφος, μὲ τὰ ὁποῖα ὀφείλαμε νὰ ἑνωθοῦμε. Τρεῖς μέρες ἐμείναμε στὸ λιμάνι κεῖνο. Τὴν τρίτη μέρα, κατὰ τὸ βράδυ, εἴδαμε νὰ μπαίνη στὸ λιμάνι μιὰ Μαλτέζικη γαλιότα, πολὺ βλαμένη. Ἀποτελοῦσε μέρος μικροῦ στόλου, ὁ ὁποῖος, στὰ παράλια τῆς Κορσικῆς ἀναγκάστηκε νὰ δώση ναυμαχία ἐναντίον Ἀλγερίνικου στόλου. Ἡ ναυμαχία στάθηκε ἄτυχη γιὰ τοὺς Ἐνετούς, τῶν ὁποίων τὰ πλοῖα ἐσκλαβώθηκαν ἀπὸ τοὺς Ἀλγερίνους, ἐκτὸς τῆς γαλιότας, ἡ ὁποία κατώρθωσε νὰ σωθῆ καὶ νὰ φτάση στὴ Μάλτα, ἀλλὰ σὲ ἐλεεινὴ κατάστασι.

»Μόλις τὰ πληρώματά μας τὴν εἶδαν ἔτσι, κραυγὲς ἀγανακτήσεως ἐσηκώθησαν ἐναντίον τῶν Ἀλγερίνων. Ὅλοι ζητοῦσαν ἐκδίκησι. Ὁ ναύαρχός μας ἔδωσε τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως. Σὲ ἀρκετὲς μέρες, ἕνα βράδυ, ἀνεκαλύψαμε τὸν ἐχθρό μας κοντὰ στὰ παράλια τῆς Σαρδηνίας... Ἔξαφνα, τὴ νύχτα, σηκώθηκε ἄγριος ἄνεμος, βορριᾶς, καὶ ἐχώρισε τὰ πλοῖα μας τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀνάμεσα στὰ νησιὰ Ἀζιναρα καὶ Ἅγιος Πέτρος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Ρενὲ δὲν ἀπελπιζόταν... Ἔπαψε θάρρος ἀπὸ τὰ περιπαθῆ βλέμματα τοῦ μνηστῆρος της κι' ὀνειροπολοῦσε τὴ μελλοντική της εὐτυχία...

Ἀλλὰ μόλις μπῆκε ὁ Ὀκτώβρης, ἡ ἄρρωστη χειροτέρευψε. Πάθαινε τώρα συχνὲς λιποθυμίες Μόλις ὅμως συνεφέχόταν, ἡ πρώτη της σκέψη ἤταν νὰ χαμογελάση στὸ μνηστῆρα της, ποὺ παράστεκε πάντα ἀπὸ πάνω της.

— Λὲς νὰ κατάλαβε ὁ πατέρας πὼς ἀγαπιόμαστε ; τοῦ εἶπε ἕνα βράδυ γλυκά. Πρόσεχε νὰ μὴν τύχη καὶ τοῦ φανερώσης. "Ας κρατήσουμε τὸ μυστικό μας ὥς τὴν ἄνοιξι, τότε ποὺ θὰ γίνουν οἱ ἀραβῶνες μας, δὲν εἶν' ἔτσι ;

Ὁ Παῦλος κούνησε τὸ κεφάλι του ἐπιδοκιμαστικὰ καὶ μὲ δυσκολία συγκράτησε ἕναν κόμπο ποὺ ἀνέβαινε στὸ λαρύγγι του...

Ἄλλο ἕνα βράδυ, ἐνῶ ἡ βροχὴ χτυποῦσε ἀπειλητικὰ τὰ τζάμια τοῦ παραθύρου, ἡ Ρενὲ ἄρπαξε ἔξαφνα μὲ δύναμι τὰ χέρια του καὶ τοῦ φώναξε μὲ λυγμούς :

— Ὦ, θὰ πεθάνω, Παῦλε μου! Θὰ πεθάνω !...

Ἐκεῖνος ἔγινε χλωμότερος ἀπ' αὐτὴ καὶ τὴν τράβηξε ἐπάνω στὴν καρδιά του ποὺ χτυποῦσε, σὰν νάθελε νὰ σπάση.

— Ρενέ, μὴν κάνης ἔτσι, τῆς εἶπε ἱκετευτικά. Μὴν ἀπελπίζεσαι, παιδί μου... Δὲν πεθαίνει κανεὶς ἔτσι εἴκολα, ὅταν ἀγαπᾶ τόσο πολὺ κι' ὅταν ἀγαπιέται τόσο πολύ...

— Ὦ, μίλα μου, Παῦλε ! Θέλω νὰ σ' ἀκούω...

— Σ' ἀγαπῶ, Ρενέ ! Ρενέ, σ' ἀγαπῶ !...

— Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, χρυσέ μου, κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ ! τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκείνη μὲ γλυκύτητα.

Κι' ἐξαντλημένη, μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα, τοῦ ἔδωσε τὰ χείλη της.

Ὁ Παῦλος ἔσκυψε κοντά της καὶ ἀντάλλαξαν τὸ πρῶτο τους φιλί.

Ἡ Ρενὲ φαινόταν σὰν ἀτοκοιμισμένη, καθὼς διατηροῦσε ἀκόμα στὰ χείλη της τὴ μέθη τοῦ πρώτου αὐτοῦ φιλιοῦ. Βαστοῦσε ἐπάνω στὴν καρδιά τὸ χέρι τοῦ πολυαγαπημένου της καὶ χαμογελοῦσε... Μὰ ἤταν νεκρή !... Εἶχε πεθάνει !...

RENE CHIL